

nem marad rés

[2014. május]

neked elválnak az ajkaid,
a szádnak valódi széle van.
a felső ajkaidon hintáznak az igék,
a hebegésed szele ringatja őket,
míg elérik a kellő sebességet,
hogymeg egészen távolra ugorhassanak.
az alsó ajkadról dobbantanak
a fő-, a szám- és a melléknevek.
néha lekésik a megfelelő pillanatot,
elgáncsolják egymást,
máskor megbotlanak
vagy éppen elcsúsznak egy nyálfolton.

nekem nem válnak el az ajkaim,
összeköti őket egy vékonybőr.
minden felső felülethez
hozzáillően tapad egy alsó.
úgy tudom becsukni,
hogymeg nem marad rés.
néha mikor harapdálom a szám,
szabadul itt-ott egy kis hely,
ahol rögtön kibújna egy ige.
mire észreveszem, már félig kinn van,
de az egyes szám első személyt a végéről
még van időm leharapni.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Győrfi Kata

Látó Szépirodalmi Folyóirat